

Geoffrey Hodson

DEVAERNE BEVIDSTHED

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk

DEVAERNES BEVIDSTHED

Geoffrey Hodson

VisionsNettet
www.visionsnettet.dk

Devaernes bevidsthed

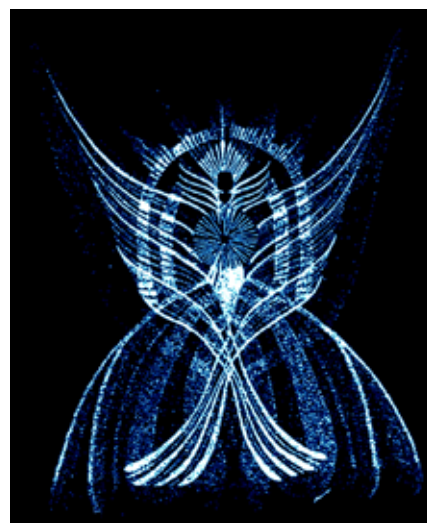
Af Geoffrey Hodson
Fra *The Angelic Hosts*

(Oversættelse Thora Lund Mollerup & Erik Ansvang)

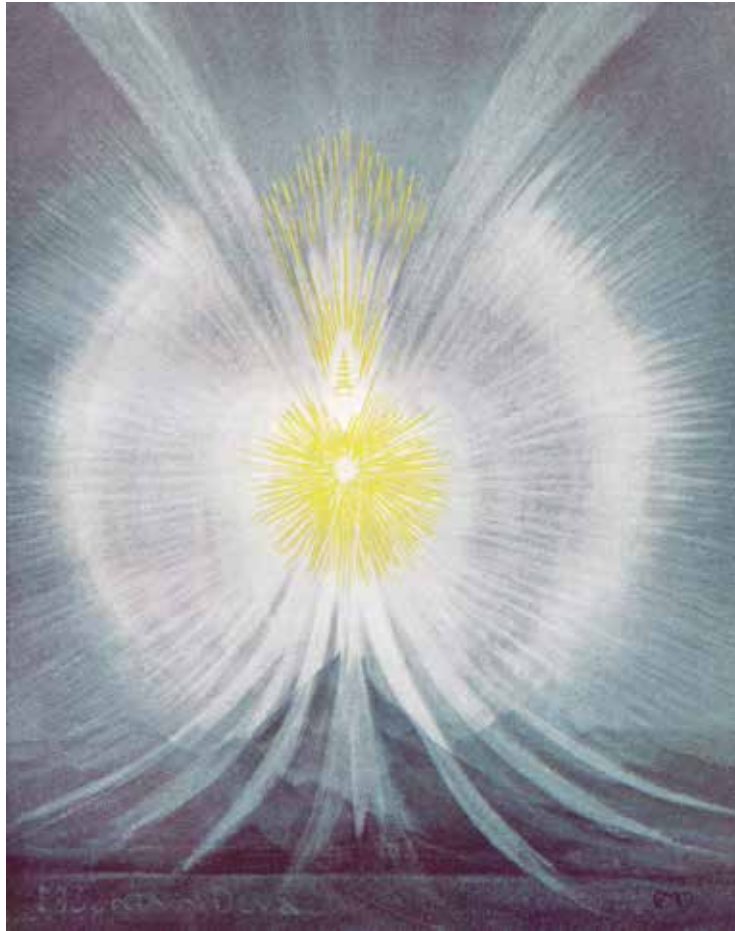

Devaernes opfattelse af Logos adskiller sig radikalt fra menneskets. Devaerne forestiller sig ikke en central, personlig og individuel bevidsthed, men snarere en udbredt livskraft eller energi og en intelligent kraft, som gennemstrømmer hele systemet, former og besjæler ethvert atom og udfylder rummet mellem formerne, uanset om det er atomer, planeter eller Solen.

Selv om de oplever kraften som en altgennemtrængende immanens¹, ved de også, at de selv er en del af kraften, for devaerne er legemliggørelse af kraften. De kender ikke en anden vilje eller intelligens end den, der styrer deres aktiviteter. Det dominerende kendetegn ved devaernes bevidsthed er en erkendelse af både enhed med hinanden og med den centrale livskilde. Det er umuligt for devaerne at udtrykke egoisme, separatisme, begær, besiddertrang, vrede, frygt, oprør eller indignation, for grundlaget for deres erkendelsen er alle livsformers enhed. De er legemliggørelse af enhed, og de viser fuldt ud – hver på deres niveau – alle de karakteregenskaber, som er naturlige og i harmoni med virkeliggørelsen af enhed.

¹ En betegnelse for at noget er indeholdt i noget andet, at dette nogets tilstedeværelse ikke skyldes ydre påvirkning, og at det er bestemmende for det andets fremtræden.

Bjergdeva - Cape Province - fra "The Kingdom of the Gods"

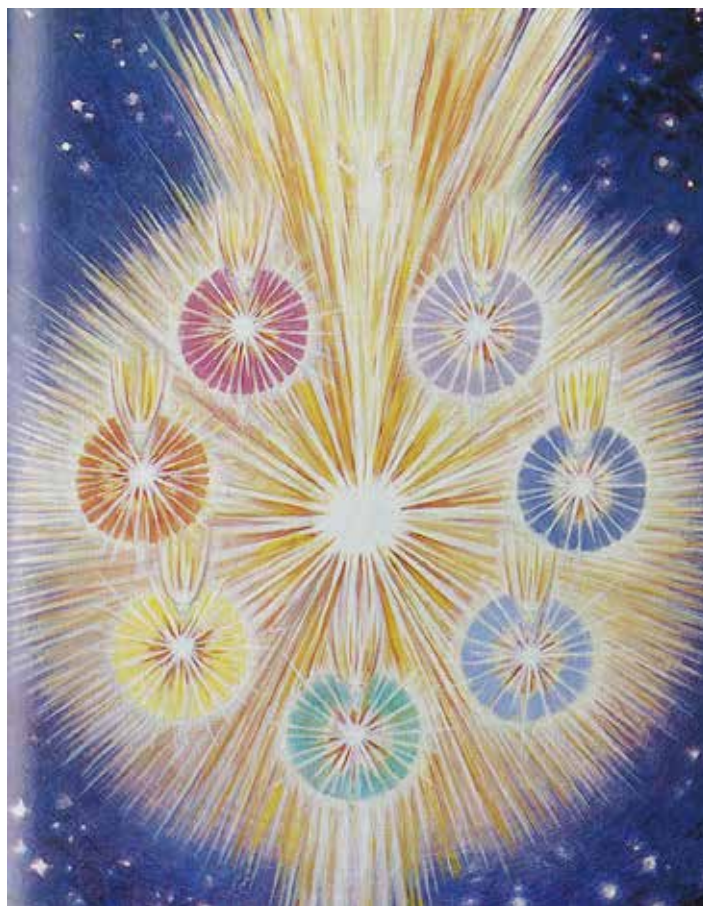
Upersonlighed

Alle devaer er instinktivt kærlige, men deres kærlighed er langt mere upersonlig end menneskets. Genstanden for deres kærlighed betragtes ikke som en tiltrækkende ydre form eller personlighed, men som en anden legemliggørelse af den livskraft, som inspirerer dem selv. De erkender den fælles livskilde og hensigt, og derfor sender de genstanden for deres hengivenhed en upersonlig kærlighed kombineret med respekt og en vis åndelig opfattelse pga. lighed i natur. I devaernes liv er der intet, der svarer til kropslig kærlighed, som er så vigtig for mennesket. De udtrykker deres kærlighed til hinanden, til menneskeheden og til naturen med levende farveglimt, ved at udvide og sammenblende auraer og ved en dyb mental identifikation med de håb, drømme, evner, karakteregenskaber og grundlæggende hensigter, som deres elskede rummer.

Logos' deva-aspekt

På trods af devaernes naturlige erkendelse af sjælsidentitet har de store forskelle i karakter og evner. Årsagen er primært forskellige evolutionstrin og de elementer og stråler, de tilhører. Logos' position i devaevolutionen udfyldes af en deva, der kan betragtes som Logos' deva-aspekt. Logos er en skabning med ubeskrivelig storhed og kraft. De efterfølgende henvisninger til Logos skal opfattes symbolsk og ikke bogstaveligt, selv om symbolikken er tæt på sandheden og virkeligheden. Logos' deva-aspekt er – ligesom ethvert andet aspekt – trefoldigt, og samtidig udgør det en enhed. Forskellige kombinationer af de tre aspekter skaber syv primære grundtoner, som hver især repræsenteres af og kommer til udtryk i en ærkeengel. De mægtige skabninger fungerer som deva-overhoveder for de syv stråler. De er det ydre udtryk

for en bestemt side af Logos' natur. Devaernes arbejde viser, hvordan Logos realiserer sine forestillinger og planer. Alle manifestationer af Logos' liv – uanset det kommer til udtryk som devaer eller mennesker – sker gennem de syv primære ærkeengle, som repræsenterer en indre cirkel omkring det logoiske centrum.

Sollogos' ærkeengle fra "Clairvoyant Investegations"

Seks af devaerne repræsenterer parvis de tre aspekter af Logos. Hvert par danner det positive og negative udtryk for et af aspekterne. Den syvende store skabning opsummerer både de positive og negative sider af alle tre aspekter i sin natur. Devaen kan betragtes som en objektiv, ydre syntese – den samlede sum af alle de logoiske egenskaber. I devaen er de positive og negative polariteter i balance.

I deva-kosmogonien er billedet af en total syntese af alle logoiske karaktertræk det nærmeste, man kommer menneskets opfattelse af Gud. Opfattelsen er anderledes, fordi Logos betragtes som en manifestation og essens af egenskaber og kræfter, og kilden befinder sig i et område, der er hinsides enhver tænkelig form for inkarneret bevidsthed, uanset hvor åndelig og subtil den måtte være.

Kilden er formløs og immanent i enhver form. Den er allestedsnærværende i solsystemet, og den befinder sig hinsides solsystemet på et bevidsthedsplan eller et eksistensniveau, hvor den smelter sammen med en central, universel kilde af kraft, liv og bevidsthed. Det er den centrale kilde, som alle solsystemerne i et univers udgår fra, opretholdes af og vender tilbage til. Forestillingen om en række kilder, hvor den ene befinder sig inden i den anden i en indre bevægelse på vej mod én endelig, absolut kilde og udad mod en uendelig mangfoldighed af underkilder, er baggrunden for al deva-bevidsthed.

Eksistens- og bevidsthedsplaner

De forskellige niveauer af stoftæthed undfanges på samme måde. Det ene niveau er kilde til liv og kraft på niveauet under, indtil til systemets største tæthed er nået. Hvert system har en ydre grænse, som livskraften ikke kan passere eller undslippe. Fra ydergrænsen kastes den tilbage, og når den vender tilbage til den centrale kilde, har den fuldendt et kredsløb. Systemer adskiller sig desuden fra hinanden i forhold til det niveau, som den største stoftæthed ligger på. Princippet gælder også i kosmos, der har samme forhold til universer, som universer har til solsystemer.

Devaen visualiserer mindst tre store kredsløb, som gør det muligt for kraften fra den centrale kilde at udtrykke sig gennem systemet eller Universet. Det første er systemets stof. Det andet og det tredje er henholdsvis deva- og menneskeevolutionen. Hvis der er andre – hvad der sagtens kan være – har menneskeheden ikke noget at gøre med dem på nuværende tidspunkt.

Devaer formidler primært kraft og energi, og derfor betragter de ikke stoffet som noget fast, eller som noget, der har permanent tilstand. Det er snarere et illusorisk fænomen, der er skabt af energiernes hurtige bevægelse. Mennesket opfatter først og fremmest de illusoriske og konstant skiftende fænomener, som strømmen skaber, mens devaen opfatter den strømmende kraft, som de er et resultat af. For devaen er alle former uhåndgribelige og flygtige, og det medfører, at devaen vender op og ned på menneskets opfattelse, som betragter livskraften som uhåndgribelig og flygtig. For mennesker er både deres egen sjæl og dyrenes og planternes gruppesjæl spøgelsesagtig og uvirkelig.

Forskellen er et helt naturligt resultat af forskellen på udviklingsprocesserne. Devaer og mennesker har – set fra deres eget synspunkt – lige meget ret. Den ideelle holdning – som det sandsynligvis er nemmere at konkludere for mennesket – er et

standpunkt, hvor synspunkterne udgør en syntese. Udviklingen er imidlertid ikke begrænset til, at man skal have ét synspunkt. Bevidstheden skal lære at beherske selve udviklingsmetoden. Mennesket har tilsyneladende større mulighed for at mestre både livet i formen og selve formen end devaen, for mennesket er dybere involveret i formen. Selv om den pris, mennesket betaler, absolut er høj, er målet lige så højt, for mennesket udvikler evnen til at forene devaers og menneskers egenskaber og metoder. På sin lange pilgrimsrejse, der er præget af separatisme, opnår mennesket den højeste erkendelse af en enhed, som omfatter både liv og form.

Devaers og menneskers funktion

Liv, kraft og bevidsthed aktiveres og manifesteres ubevidst af stoffet. Devaerne aktiverer og manifesterer de samme tre aspekter, men de gør det bevidst. Devaernes funktion er, via deres intelligente samarbejde, at opretholde og forøge den trefoldige krafts besjælende, belivende og åndeliggørende virkning. Alle devaernes aktiviteter er koncentreret om manifestationens livs- eller åndsaspekt.

Mennesket kommer i kontakt med systemets yderpunkter, for det fører sin livskraft ned til systemets laveste og mest stoftætte punkt, vender om, fører livskraften tilbage igen og fuldender på den måde kredsløbet. Mennesket påtager sig opgaven med at aktivere og manifestere Logos' tre aspekter på alle naturens planer ned til det tætteste fysiske ved hjælp af intelligens. Det identificerer sig bevidst med stoffet og underlægger sig frivilligt de lidelser og begrænsninger, som processen uundgåeligt medfører, sådan at systemets liv og stof kan opfylde deres funktioner med stadig større fuldkommenhed.

Mennesket har påtaget sig ansvaret for at opfylde den logoiske vilje ved at forene livets og formens funktioner i sin natur, mens devaen koncentrerer sig om livssiden og opfylder sin rolle i systemets økonomi – ikke ved at identificere sig med hverken stoffet eller formen, men med livet bag dem begge.

Processen

Fra den centrale kilde strømmer der konstant kraft ud i systemet, hvor den kastes tilbage fra det tætteste plan. På sin udadgående rejse kontakter den et for et alle eksistensplaner, hvor den danner atomer. Atomerne leder kraften fra planet over via det plan, kraften befinder sig på, til planet under, hvor der dannes nye atomer, indtil det tætteste plan er nået. Processen gentages på tilbagevejen, og her er atomets polaritet vendt om. Positive og negative atomer dannes konstant, og de opløses lige så hurtigt. Den hastighed, kraften bevæger sig med, er så stor, at der skabes et illusorisk indtryk af permanens og fasthed.

Dannelsen af atomer på et plan gør det både muligt at formidle Logos' kraft og bevidsthed på planet og at manifestere sig på det. Kombinationen af atomer danner planets forskellige stoffer, og kombinationen af stofferne danner formerne. Den logoiske kraft strømmer hele tiden gennem atomerne, stofferne og formerne både på ud- og hjemturen fra og til den centrale kilde. I kraft af atomets funktion manifesteres den logoiske immanens i hele systemet. Manifestationen er automatisk, og de former, der skabes, er kun i besiddelse af instinktiv bevidsthed.

Atom iagttaget af clairvoyante forskere

Opgaven

Det er både devaens og menneskets funktion at fremskynde livets udvikling fra instinktiv til fuld selvbevidst manifestation. Devahierarkiet stimulerer med sin bevidsthed det iboende, logoiske liv, som udvikler sig via stoffet på det plan, som devaerne opholder sig på. De påvirker stoffet indirekte via deres arbejde med livet. Målet for devaernes bestræbelser er at skabe et mere bevidst udtryk for livet i formen ved at forene livet med deres egen mere selvbevidste livskraft.

*Deva for Cornwall park, Auckland (tv.) og deva for Lion Rock, McLeods Bay (th.)
- begge fra Geoffrey Hodsons "Clairvoyant Investegations"*

Hvert medlem af devahierarkiet og hvert atom tjener Logos som formidler af den logoiske livskraft. Devaens tjeneste er imidlertid intelligent, for den manipulerer og tilpasser mængden og retningen af den livskraft, der strømmer gennem devaens natur. Hvis devaen er individualiseret, sker det bevidst. Hvis devaen ikke er individualiseret, sker det instinktivt, for devaen adlyder ganske enkelt sin naturs iboende love. Foreningen af den bevidst styrede deva-livskraft med den automatiske og ikke-bevidste strøm via atomet fremskynder udviklingsprocessen i alt stof og dermed også i alle former, uanset om det er mineral-, plante-, dyre-, deva- eller menneskeformer.

Efterhånden som udviklingen skrider frem, opstår der en højere grad af bevidsthed i alle systemets former – dvs. i alle naturriggerne. Resultatet er, at den instinktive bevidsthed gradvis udvikler sig i retning af selvbevidsthed. Devaernes dobbelte funktion i naturen er derfor at stimulere formens udvikling ved at blande deres deva-livskraft med formens livskraft, og stimulere bevidsthedens vækst i retning af selvbevidsthed ved at forene deres egen intelligent styrede livskraft og bevidsthed med livskraften og bevidstheden i den form, de arbejder med.

På den måde tjener de Logos på alle planer og i alle naturrigger – herunder menneskeriget – hvor devaernes dobbelte funktion let kan iagttages. De udvælger, specialiserer og indbygger alle de atomer, som menneskets legemer består af. De finder præcis den type atom, der er brug for, på grundlag af atomets reaktion på vibrationen fra det permanente atom, som alle andre atomer samles omkring. Før atomet placeres, forener devaen sin livskraft og bevidsthed med atomet. Det maksimerer specialiseringen og skaber en mere modtagelig tilstand i atomet. Derefter giver devaen atomet den naturlige plads i legemet i overensstemmelse med vibrationstakten og den specifikke kraft, der trækker det på plads. Lignende processer udføres i alle naturriggerne af devaer eller naturvæsener med affinitet til netop den stoftype og det tæthedsniveau, arbejdet er forbundet med.

Trædeva fra Geoffrey Hodsons "The Kingdom of the Gods"

Udvikling

I mineral-, plante- og dyreriget arbejder devaerne uafbrudt på at skabe en midlertidig forbindelse mellem ånd og stof. I mennesket opretholdes forbindelsen af sjælen. Eksempelvis giver forbindelsen mellem en deva og et træ et selvbevidst brændpunkt eller en kanal for den logoiske livsstrøm i træet. Det øger graden af selvbevidsthed og individualitet i det omfang, det er muligt i det aktuelle træ, og dermed fremskyndes det tidspunkt, hvor livet, der er under udfoldelse, også kan manifestere selvbevidsthed.

Set fra devaernes synspunkt er der tre store udviklingsniveauer, som Logos' livskraft (og derfor også de former Logos manifesterer sig i) gennemgår:

1. Det ubevidste, instinktive eller "blinde" niveau.
2. Det selvbevidste niveau.
3. Det overbevidste niveau.

På første niveau adlydes den logoiske lov instinktivt og blindt. På andet niveau udvikles forskellige grader af intelligens. Og på tredje niveau er livskraften lige så fuldkommen som på første niveau, men her er den fuldt ud bevidst i stedet for instinktivt. Efterhånden som devaen selv udvikler sig via de successive stadier, udvides arbejdsområdet, så det hele tiden svarer til devaens udviklingstrin. På den måde bevæger devaen sig fra amøbe-stadiet, naturvæsen-stadiet og deva-stadiet, via Solherrernes niveau op til Deva-Logos-stadiet.

Mennesket

Mennesket er formidler af den logoiske kraft og bevidsthed, og derfor identificerer det sig med formerne, for at ånd og stof kan komme i tættest mulig forbindelse med hinanden. I sin lange række af inkarnationer arbejder mennesket – århundrede efter århundrede – på at befri sig for det frivillige fangenskab, der er et resultat af den udviklingsmetode, det har valgt. Gradvis bliver mennesket herre over det stof, det er indkapslet i. Langsomt skaber den dynamiske kraft i menneskets vilje en reaktion i det træge stof, og langsomt begynder stoffet at føje sig efter menneskets vilje. Det, som engang begrænsede mennesket, bliver nu et middel til menneskets frihed. Det slipper ikke væk fra fængselsmurene, men det ændrer det stof, murene består af.

Det lærer at ombygge stoffet til vinger, som det kan flyve med. I mennesket er ånd og stof, kraft og inert, liv og form forenet, og dermed opfylder det Logos' plan i kraft af sin syntetiserende kraft.

I stoffet og stoffets atomare opbygning oplever man den logoiske immanens. I devahierarkiet finder det logoiske et bevidst udtryk. Og i menneskeriget er det logoiske liv frit og ubegrænset af stoffets modstand. Hele devariget er simpelthen en legemliggørelse af eller et udtryk for det logoiske livs bevidsthed under udvikling. I mennesket strømmer det logoiske liv med vanskelighed, fordi det logoiske livs bevidsthed er så identificeret med stoffet.

Når den logoiske sol når middagstimen, er modstanden ved at være overvundet, og ved Logos' aften vil Logos opleve, at det logoiske liv strømmer frit og uhindret

gennem alle former. Menneskeriget vil have lært at beherske stoffet og forme det til fuldkomne redskaber og kanaler for Logos' liv. Det højt udviklede mennesket tager alt stoffet i de verdener, det er inkarneret i, former det til en fuldkommen gral og række den op mod Logos, for det ved, at gralen i kraft af arbejdet kan blive fyldt med det logoiske livs vin. Den højtudviklede deva vil skænke vinen, og devarigets medlemmer vil fungere som kanaler for vinnens fordeling til alle verdener.

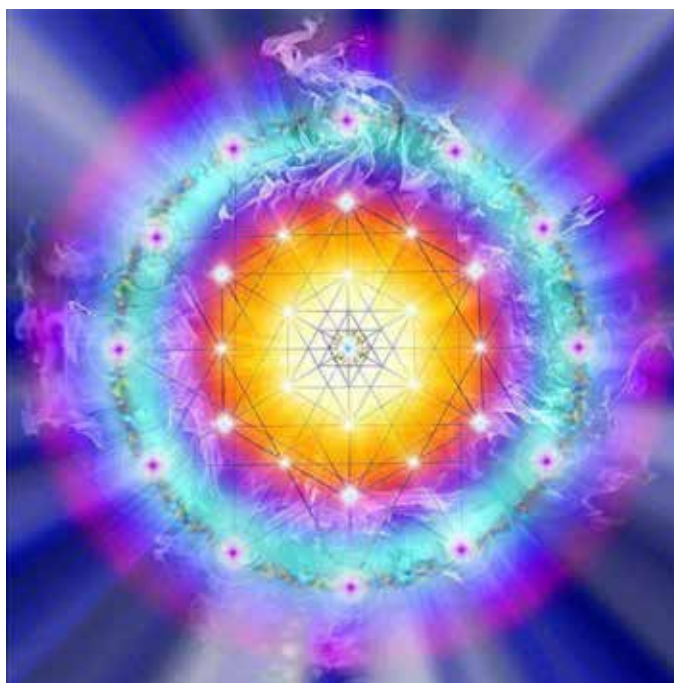

Logos

Når den allerhøjeste hellige nadver er afholdt, når hvert atom i Universet er fyldt med det Ene Livs vin, når hver bevidsthed er fuldstændig tilpasset den Enes bevidsthed, og hele manifestationen er et fuldkomment udtryk for den logoiske vilje, visdom og intelligens, kan devaer og mennesker nedlægge arbejdet. Logos vil kalde sine børn hjem – tilbage til det hjerte, som de i sin tid udgik fra. Så kan Logos endelig hvile. Tæppet kan gå ned og lukke for det gigantiske drama, som Logos har opført. Logos' himmelske sol kan langt om længe gå ned, og Logos kan trække sig tilbage. Verdenerne vil ikke længere spærre Logos inde, for Logos har formet verdenerne til vinger, som løfter Logos tilbage til udgangspunktet. Frugterne af Logos' arbejde bevares i den logoiske nats lange søvn, indtil det næste daggry, hvor Logos igen vil vågne og en ny Sol vil stå op.

Devaer og mennesker skal herefter lære nye måder at arbejde for Logos. De vil udføre hinandens arbejde, indtil hvert eneste opgave og hver eneste tjenestearbejde i den lange række af solsystemer, de har arbejdet i, til sidst er udført. Det, som engang var deva og menneske, er nu blevet en guddom, som er udsendt for at være Logos for sit eget system. Logos er efterkommer af det logoiske ophav, som nu selv hersker over et univers. Hans Logoi vil være de skabninger, der i solsystemet tjente Logoi som devaer og mennesker. De vil tjene Logoi i uendelige tidsrum og på voksende arbejdsområder, for de er bundet til Ham af kærlighed og tjenestearbejde, som vil vare til evig tid.

Hvem kan fortælle, hvornår båndene blev skabt? Var alle engang juveler i et solsystem, som for længe siden er gået i opløsning? Tjente alle Logos som et naturvæsen, der hjalp med i egen udvikling? Eller flagrede man med smaragdgrønne arme som planter, blomster eller træer, og kom Logos som en fe eller en deva for at tilføre sit højere liv og sin større tankekraft? Eller var man blot atomerne i et system, hvor Logos herskede over en verden?

Kærlighed

Kærlighedens og tjenestearbejdets bånd holder til evig tid. Selv om solsystemer ændrer sig fra stjernetaager til sole, og selv om planeter lever deres liv i faste baner, hvor de gennemlever deres udvikling og til sidst opløses, er kærlighedens bånd uforanderlige og uløselige. De, som engang var atom og deva, ædelsten og naturvæsen, blomst og tjenende fe, landskab og deva, dyr og menneske, elev og mester, indviet og konge, går videre og bevarer deres forbindelse som Logoi og solherrer, universelle Logoi og guddomme for roterende solsystemer, der konstant kredser om deres gamle Herre.

Kærlighed er den kraft, som holder planeterne i deres baner omkring Solen – deres "kærlighedsherre". Kærlighed binder de mange systemer i Universet sammen til en helhed. Fra Logos, der hersker over Universets herskere, og helt ned til den laveste form for liv på det tætteste plan i hvert system, er der en kæde af kærlighed, som er både ubrudt og ubrydelig. I lyset af den overordnede kærlighed ses alle forskelle og afvigelser blot som det mangfoldige udtryk for den Ene, uendelige og evige kraft, hvorfra alting udgik, og hvortil alting vender tilbage.

VidsomsNettet

www.vidsomsnettet.dk